

Nr 332.

Av herr **Hesselbom m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannaupdragets fullgörande.

Utan att taga ställning till frågan om pensionsrätt skall tillkomma riksdagens ledamöter i enlighet med Kungl. Maj:ts proposition nr 276 vilja vi, för den händelse riksdagen skulle besluta sådan pensionsrätt, fästa uppmärksamheten på följande.

Enligt 13 § i Kungl. Maj:ts förslag skall för den, som uppbär lön eller tjänstepension på grund av anställning i statens eller kommuns tjänst eller med bidrag av statsmedel, riksdagsmannapensionen minskas med tre fjärdedelar, dock högst med så stort belopp att de sammanlagda förmånerna, oberäknat rörliga tilläggsförmåner, uppgå till femtusen kronor.

I det till propositionen fogade statsrådsprotokollet avvisas tanken på att en pensionering för riksdagsmännen skulle ordnas genom en på behovsprövning grundad understödsverksamhet, främst av det skälet att understödsverksamheten förutsätter en ingående prövning av vederbörandes ekonomiska förhållanden. Det måste då vara inkonsekvent och i hög grad orättvist att de, som äro eller varit befattningshavare i statens eller kommunens tjänst, enligt propositionen skola sättas i särklass och i viss mån bli föremål för behovsprövning.

Så t. ex. skulle en person i enskild tjänst, som i samverkan med sin arbetsgivare är ansluten till Sveriges privatanställdas pensionskassa med lika stor pension från nämnda kassa som en statstjänsteman uppbär i tjänstepension, få riksdagsmannapensionen utan reduktion, under det att den senare skulle få blott en fjärdedel av sagda pension. På samma sätt skulle två riksdagsmän, av vilka den ene är eller varit tjänsteman vid statens järnvägar och den andre vid enskild järnväg med samma tjänsteställning och lika stor tjänstepension som den förre, få riksdagsmannapension efter olika grunder. En professor vid Uppsala universitet skulle få blott 25 procent av den riksdagsmannapension, som en professor vid Stockholms högskola skulle uppbära. Och likväl skulle statliga och kommunala tjänstemän av sina arvoden som riksdagsmän vidkännas lika stora pensionsavdrag som alla övriga riksdagsmän. Enligt förslaget skulle i stort sett ifrågavarande tjänstemän själva bidra med omkring 40 procent av sin riksdagsmannapension mot 10 procent för övriga riksdagsmän.

Då riksdagsmannauppdraget är helt skilt från statstjänsten, finnes ingen anledning till att vissa tjänstemän i fråga om pensioneringen som riksdagsmän skola intaga en särställning. Tjänstepensionen betraktas numera som en under tjänstetiden intjänad löneförmån och bör sålunda ej inverka på de övriga förmåner, till vilka en f. d. tjänsteman kan vara berättigad.

På grund av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att, för den händelse riksdagen beslutar om pensionsrätt för riksdagens ledamöter, riksdagsmannapension må utgå efter samma grunder för alla riksdagsmän.

Stockholm den 31 maj 1947.

Knut Hesselbom.

B. A. Nilsson.

Valter Åman.
